

עושה שלום במרומיו
הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל ישראל...

למשתחררים השבוע -

ברוכים הבאים הביתה בשלום.

למתגייסים מחדש -

צאתכם וברואכם לשלום!

מצל טוב !

ימי הולדת

- 18/2 לורבס מרקוסון
טאול טמברג
- 19/2 תמר פרימוסט
- 20/2 אריאלה לוין

ימי נישואין

20/2 קרול ופול בילגורי

* לאט לאט מסתבבים אלינו פניני הדווח העיתונאי, שנכתבו כתוצאה מבקור 15 העיתונאים הזרים, שאודותיו ספרתי לכם לפני מספר שבועות. לפניכם קטעים מראיון עם "סבתא ילידת גלזגו, שנתמנתה למטרה האדמיניסטרטיבית החשובה ביותר באחד הקבוצים הגדולים ביותר בישראל". על מי ועל מה מדובר? הסכיתו ושמעו: לפי כתב ה"סקוטסמן" אמרה לו אותה סבתא טוורת הטיער "שמי הוצע לתפקיד זה ע"י הועדה המרכזת, וְהחברים הוואילו בטובם להצביע בעדי. תפקידי הוא להבטיח את המהלך התקין של חיי היום יום בקבוץ. ישנן כמה בעיות בעבודה זאת". "גב' רינה כהן (איך נישאתם?) מטגיחה גם על לול גדול המשווק 500 טון בשר בשנה. ישנם מטעי תפוחים אבוקדו ופרי הדר. תחום שליטתה האין סופי כולל גם בריכות דגים, שדות כותנה ומספוא. כנראה היא גם בעלת כשרון לא מעט בשדה התעשייה כי ל"הנשיא" יש מפעל פלדה עם בית יציקה שבו 150 עובדים". סופרמן ממין נקבה! יישר כוחך, ריני שלבו.

* שרב מתמלא חדר האוכל אותם פניני חייכניות, מבושות קמעה, בגדים לפי האופנה המרוטלת האחרונה, השיער כבר באורך סביר - מחזור בוסף לאולפן. בעזרת ה"ותיקים" מן המחזור הקודם, שעדיין נמצאים פה בחלקם, יש כל הסכויים שהקלטותם תהיה מהירה ומוצלחת.

* למרות שלא בטעבו בהמונינו השנה, הורגשה אירוע חג האילנות יותר מאשר בשנים קודמות. ההשתתפות בטיול היתה המוציאה ממש (כ-120 בפש!), סימן אולי לענין הגובר של חברים בטבע הסובב אותנו. למרות הקור העז סטרר בבריה, התאוששנו, והוקסמנו מחדש מיופיו של בוף הגליל.

* מסיבת המטע, שהועתקה מתוך בסיבות שהזמן גרמן מסוכות לט"ו בשבת, עמדה כמובן בסימן עצים. היה נעים לשמוע שוב בפיו של קולין עד כמה עזרה התנדבות חברים וילדים לסיוע המוצלח של הקטיף, בלי עבודה שכירה. בינתיים מוסר לנו קולין כי לפי התכנון יהיה הקטיף השנה פחות סלקטיבי, כדי להוריד את מספר ימי העבודה, עבודת הגזום בעובה זאת מכוננת אף היא להקל על הכניסה לעץ ולעודד פרי גדול.

§ § § § § § § § § § § §
* * * * *
* להרי ליפשיץ *
* שהתגייס השבוע *
* התאקלמות מהירה *
* ושפשוף קל *
§ § § § § § § § § § § §

* ועוד קטע מעיתון לונדוני: "הם קבלו 'שוק' במלחמת יום הכיפורים. קחו למשל את הלן לוין, שפונתה לעירנו, ברדפורד, במשך מלחמת העולם, המלחמה האחרונה שלנו, אבל לפני 5 מלחמות בשבילה. כשהיא מביטה מחלון הדר המיטות שלה, מצניעה הלן, שבייתה בכפר הנשיא בגליל העליון, בצל רמת הגולן, אל הנקודה בגבעה ממול שלשם התקדמו הסורים רק לפני 3 חודשים. תוך 20 רגעים היה ביתה יכול להיות בידי הסורים. היתה זו מין מלחמה שבה נפרד החייל מאישתו ונבשיקה בקור החזית, ומיד פונה אל האויב."

נדליק בר לזכרה
של
שושנה אדלשטיין
ז"ל
כ"ג בשבט

קודם כל הרשה לי להודות לך (בשמי ואולי גם בשם אחרים) על שאתה מוצא זמן וענין לכתוב אלינו ובעיקר על נושא כל כך חשוב.

שבית - תתפלא, אבל לפי דעתי-עצם העובדה שאתה כותב על חיבורך ציוני וחיבורך לאהבת המולדת (האם יש הבדל בין השניים לגבי מי שגדל והתחנך בארץ?)-הרי זה מוכיח שאת החיבור הזה בהחלט קבלת! אינני יודעת אם היה זה בית הספר או המשפחה או חברת כפר הנשיא או החטיבה או אמצעי התקשורת של מדינת ישראל - או, אולי, כפי שזה ברוב המקרים, תערובת של כל הגורמים האלה - עובדה! אכפת לך שציונות תהיה מילה ללא מרכאות, וזוהי בוודאי תוצאה של חיבורך.

כעת, הרשה לי להעמיד אותך על ההבדל בין שני מושגים שאמנם יש קשר ביניהם ובכל זאת הם שונים, והם:-

- א. חיבור לערכים.
- ב. הקניית ידע.

אתן לך דוגמא מתחום המתמטיקה: את לוח הכפל חייב כל בית ספר ללמד. אין אפשרות לעסוק במתמטיקה בלי לדעת את לוח הכפל, ובכל זאת, הוראת לוח הכפל מקנה ידע בלבד ואין בה כל ערך חיבורי. לעומת זאת, לימוד הביאומטריה, למשל, מקנה בנוסף לידע של הגדרות ומשפטים גם ערכים חיבוריים של עבודה מסודרת וחשיבה הגיונית. לדעתי, מי שרכש את דרך החשיבה של הביאומטריה, מסוגל גם להבחין ב"שגיאותיו הנסתרות" של דמגוג וכך לא ליפול למלכודת ה"הגיונות" שלו, וכתוצאה מזה להיות אזרח טוב יותר.

וכעת לתחום שאתה נגעת בו. גם בתחום החיבור לאהבת המולדת - ציונות יש להבדיל בין שני התחומים: הקניית ידע וחיבור לערכים. חיבור לערכי אהבת המולדת יכול להעשות דרך לימודי התנ"ך (5 שעות בשבוע במשך 11 שנים!) דרך לימודי הספרות העברית ואפילו במידה מסויימת דרך הספרות הכללית. גם לימודי ההיסטוריה שלנו ושל עמים אחרים יכולים לשמש בזנבנים בבניין החיבורי הזה. הכל תלוי בגישתם וביכולתם של המורים והתלמידים. חלק מחיבור זה נעשה כמובן דרך הקניית ידיעות כגון: תאריכים, מקומות, אישים, ביטויים נבחרים וכו'.

יחד עם זה, מי שמצפה מבית הספר שיקנה את כל הידע באיזה תחום שהוא, מצפה למשהו בלתי אפשרי. סוף סוף-אילו היה יכול בית הספר להכניס לתכניתו את כל הידע, לא היה עוד צורך באוניברסיטאות, קורסים למיניהם (כולל הקורס בו אתה משתתף כעת) ירחי לימוד, ימי עיון, וכמובן כל מיליוני הספרים הממלאים את הספריות ומדפייה של בני האדם המשכילים. במילים אחרות: הלימוד בכל מוסד לימודי הוא בבחינת: ואיזך זיל גמור (והיתר למד בעצמן).

אתה טוען גם, ואולי במידה לא מעטה של צדק, שצריך לשנות את הרכבה של תכנית הלימודים בהיסטוריה, יותר היסטוריה מודרנית של ישראל ופחות הסטוריה כללית, (יותר מלחמת השחרור ופחות מלחמת הבורים, נכון?). ללא ספק! תכנית הלימודים היא נושא החייב להבדק באופן מתמיד וגם להשתנות בהתאם למסקנות הבדיקה. עם זאת - אתה חייב לזכור שתכנית הלימודים היא פונקציה של מאווי החברה בה מתקיים החיבורך. אתה רוצה יותר הסטוריה ישראלית מודרנית, אחרים רוצים יותר מדע או הסטוריה כללית.

ראיתי בוגרי בתי ספר לא מעטים בדרום אפריקה שהכירו היטב את ההיסטוריה הקצרה שלהם (מזווית ראייה מסויימת-כמובן!), אבל לא ידעו דבר על רומי ויוון העתיקות. האם גם אנחנו רוצים לייצר טוביסיטים צרי אופק כאלה? זהו נושא למחשבה עמוקה ולדיון רחב, ועל כן אני שוב מודה לך על שהעלית אותו. אולי החברה בה אנו חיים תביע את דעתה בנושא זה וכך תתרום לשינויים בתכנית הלימודים.

4
יום ב' 4/2/74

למערכת שלומות.

אני מוכרח להודות לכם על הדפסת מאמרי בעתונכם. עכשיו אני מבין את אושרו של אריק. - לקרוא מאמר שלך; ועוד לדעת שרוב המשק יקרא אותו...אה!

ובכן, זה ככה - לכתוב יש הרבה וזמן לא חסר. אך על מה לבדוד לכם? לענות לדורון על מאמרו? לא כדאי-הוא צעיר, בשלב של למודים-חבל לדכא אותו (תמשיך דורון-יש אכזבות גדולות הרבה יותר משאתה יכול לכתוב עליהם), או-יש לי רעיון-ברד על המשק. זה תמיד פופולרי...

יוצא לי לבסוע עם פעילים מהמשק לת"א והזמן מבוזל בדרך כלל לשיחה על הקבוץ ועל חוסר עתידי שם. אני תמיד מבסה להסביר מדוע זה לא זה - אך למען האמת - זה לא הולך לי.

התשובה הקבועה שלי היא שאיבני רואה תעסוקה, עניין וממוש רצונות פרטיים במסגרת הקבוץ. אני טוען שהקבוץ מוגבל ואיבני יכול למלא משאלות של בחור חוזר צבא-ולידיעתכם, זה היצור הדורש ביותר שתמצאו. בחור שעוזב צבא, מסגרת ופקודות-איבני מוכן לחזור לתקן דומה, ויש דמיון. אני, למשל, לא יכול שיקבעו לי שאורחים עובדים לא-יהודיים - לא מקבליים. לא מוכן. בקבוץ לא יגידו לי איך לבחור את החברים שלי, ואתם לא תסבירו את ההגיון בדוגמה שהבאתי לכם. אני לא רוצה לחיות ב-400 ל"ש שנה - ולא מפני שזה לא מספיק בקבוץ - זה באמת לא מעניין אותי. אם אני מטוגל להרויח, לחיות על משכורת בצורה הוגנת, מספקת ומכובדת-אז קדימה. אם אני עובד בחוץ ומרשה לעצמי לקנות רכב - אז זה שלי - זה שכרי בעד חריצותי (כשלווני) בתעסוקה. כלומר - אני רוצה להחליט מי אני ומה אני - לקבל ולהשיג את מה שברצוני - ושלא תהיה לי מסגרת גג שתכנס לחיי, בצורת מזכיר וכו'.

אני חושב שהבעיה שממרידה אותי נגד הקבוץ היא בעצם העובדה שאיבני מאמין ברעיון הקבוץ (וגם אתם לא - תזכרו בעבר ותנסו להעריך רסיס-של-מנט לעתיד-תסתנורו), ולא העובדה שאני גר בכפר הצטיא. אני חושב שהפסנט הוא איפה - שהוא בין חיי העיר לקבוץ. בו-יהיה לי הרבה זמן למצוא את התשובה.

איך לסיים? תמיד צריך לגמור עם טעם סוכריה בפה. אה, כן - אני מתחנן לפניכם - אל תזכירו לי את השאלה הנוראה שאתם נוהגים לשאול, בדרכי לבלוי מוצלח, אשר מעכירה את מצב-רוחי "מתי אתה משתחרר" - אני לא משתחרר, *Damn it!* אני כרגע גומר 3 שבנים ומחכה לראיון עם הרמטכ"ל על שחרור. כשאדע-תדעו גם אתם-באחריותי.

אוקיי, שתהיו לי בריאים ותמטיכו להניף את הדגל -
אבו בתגבר, על הרעיון המוזר "אבו בתגבר".

שלכם

דוד ר.

איזו התרגשות! איזו שמחה! יוצאים לחגוג את ט"ו בשבט עם החיילים. זה"ל כדרכו, הקדים, והטיילת הגיעה חצי שעה לפני המתוכנן, כך שבקושי הספקנו לאסוף ילדים, שתילים, מטפלות וכו' ולצאת לדרך, בטתי "נגלות". עד שהגיעו האחרונים למחנה, הספיקו הראשונים כבר להתידד עם החיילים, ולטפס (הפלא ופלא) על זחלמ"ים ונגמ"שים שעמדו בשורה מוכנים להסיע אותנו אחרי הטכס.

מפי הילדים: "כשהגענו למחנה, אני חושב שהרבה ילדים התנייטו קצת".

"כל הזמן צפינו שיסיעו אותנו, אבל הזחל"ים לא נטע".

"היתה זאת הפעם הראשונה שעליתי על זחל"ים, ומאד התרשמתי".

אחרי ברכת המג"ד ערכנו את הטכס, כשכל כיתה תורמת חלקה. בזכות קבוצת החיילים הלא גדולה, שהשתרעה מולינו, היו הצברים שלנו חופשיים. במיוחד התרסמו כולם מרקוד כיתת "חרמון" (אל תספרו, אבל זה היה רקוד שהוכן לחנוכה והותאם תוך מספר ימים לט"ו בשבט).

מספר אחד הילדים: "המג"ד צווה על שני חיילים לתת לנו שתילים, ואז הוא צווה על החיילים לעזור לנטוע". יש להדגיש כי פקודה זו נתמלאה בהתלהבות, כשקריאות "יש פה ילדה בלי חייל", "איפה יש חייל בלי בור?", "חייל מחפש ילדה", "למה יש פה בור בלי חייל?" ממלאות את האויר.

בחדר האוכל הארעי הוכן לנו כבוד, שהוגדר ע"י הילדים לפי המזג כ"נפלא" "בהדר" ו"צנוע". פה הגיע תור החלפת הכתובות, ובת קטנה מכיתה ב' הושיטה לחייל אחד "מתנה" פרטית. כשהחייל המופתע פתח את התיק הקטן מצא בו מסטיק אחד ו... אוסף אגורות. הוא התרגש מאד והסביר לנו עדיבות שאין לו צורך בחסכוניות שלה, אבל את המסטיק יקבל בתודה.

כסיום הוטעו כל החבר'ה בארבעת הזחל"מים המקושטים בדגלים מסביב למחנה, כשהגדולים מזהים כל מיני כלים, ישראלים ואחרים. קטנה אחת אמרה בהתלהבות, כשירדה מן הרכב: "הזחל"ן שלי זחל הכי מהדר". לכל הדעות מבצע מוצלח. כשתסעו מראש פינה לטבריה בעוד כ-20 שנה בודאי תראו חורשת אורבים מתבשאת לגובה ותדעו- זאת הבטיעה שלזנו.

אבגה

ל ק ר א ת

בקרב בקרוב, ישובו ראשונים.

יום אחד בהיר, כזה טוב וחייכני - יגיעו, יעמדו בפתח. ילדים יצהלו, רעיו תחבוקנה דמעה ותצמדנה היטב אליו.

היא תיטול ממנו הילקוט הדהוי, המוכתם. הוא יפשוט מעליו את החאקי ויסיר בעליו הכבדות, תוך ברכת פרידה חרישית, וידחה לקרן-זווית מוצנעת הירהור-מילואים וחששות-מלחמות-עתידי.

כתום הרחצה, תוך החלקת-פנים מהורהרת, יתבונן במראה ויפגוש תווים מוכרים וזרים כאחד, שונים משהיו: קמטים חדשים, שמץ צער, מעט פיכחון אולי - צרשת פנים בוגרת וספקנית משהו.

הכל סביב יעודד וימריץ: חברה, תפקיד, עבף, משפחה, רעים, הכל יקבלוהו אל היקם בעובג, בחדוה, בציפיה ודאית להמשך מסלול-החיים שבקטע אז, בירח תשרי, לפני חדשים-חודשימה.

מכאן ואילך - שונה תהיה דרכו של כל פרט ופרט. האחד שיאטט כליל, ודבר לא יוכר החוצה, אחר שיספר עוד ועוד, יפרוק מטען חוויותיו תוך שיתוף כל המוכן להאזין. שלישי שידלוף אט-אט, קטע אחר קטע, בקרב בני-המשפחה, בחוג הידידים הצר. יש ומשקעים יצופו כעבור זמן, ואולי גם יש שלא ביתן יהיה להעלותם לעולם, אף לא בחיק רעיה: דברים שהוטמנו עמוק-עמוק וכוסו במפולת שיכחה רחמנית.

הם ישובו בזה אחר זה, מי מוקדם ומי מאוחר. אפשר וחלקם יתקשו לגשר מעל פער הזמן והמרק. אפשר ואחדים יתקשו לשחרר מצבורים. אולי יידרש פוק-זמן ומטען רציבים של אומץ, לעזור להם לשוב אל יוט-יום שגור, לעמוד שוב על קרקע יציבה. אפשר ובזזוקק כולנו לאורך רוח והבנה דקה, עד אשר תחזור ותירקט אותה מערכת, אותו איזון מעודן של חיי-חברה תקינים.

פרק חדש לפנינו, מוטב בהיה בכובים ומודעים. רק טיבואו כבר.

א ר ל פ ן

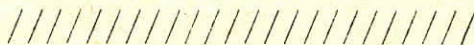
המחזור הי"ט של האולפן עומד להפתח ב-20 בפברואר. לפי הרשימה המוקדמת
אנו כבר מלאים. התלמידים באים בעיקר מארה"ב ואנגליה, עם כמה מדרום אפריקה,
ואחד מארגנטינה.

אנו פונים לחברים שוב לעזור לנו לקלוט את האולפניסטים, על-ידי אימוץ.
בעבר החברים ענו יפה לפנייתנו וזה עזר לא מעט להצלחת האולפן.

אנו בתלה רשימה על יד חדר הסדרן, ומבקשים מהחברים לרשום את שמותיהם
וכמה אולפניסטים הם מוכנים לאמץ.

בתודה מראש,

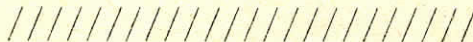
צוות האולפן.

קבלת שבת

השבוע מקיימת את קבלת השבת משפחת פרימוסט לכבוד יום הולדתה ה-13 של
תמר. אנחנו מקווים לפתוח בכך מסורת שבה כל בר-מצווה ומשפחתו יקיימו את
קבלת השבת בסמוך ליום הולדתו של הצעיר.

שבת שלום !!

טור הסדרן

לאחרונה רבו המקרים של הפקרות בסדרן העבודה - ואלה הן האותות הראשונים
למשבר הידוע של "שבירת הסדרנים". אבל הפעם התהליך המקובל הזה, של "השתלטות"
חברים מסוימים על הסדרן ואי-קבלת מרותו, לא ילך!

כי הפעם הסדרן לא יישבר - הוא פשוט יעזוב את העבודה ויגיד "תודה רבה על
התפקיד המכובד, אבל, שימלא אותו משהו אחר. אולי אפילו משהו מאותם חברים
אלה, או חברות, אשר לרוב גורמים למשברים הללו". (ואף יש ביניהם שניסו את
כוחם בסידור, ובמהירה בשברו).

מעתה, כל מקרה מהסוג שמדובר עליו, יובא ישירות לוועדת העבודה לברור מידי.
מהיום והלאה, לא תקבל אצל הסדרן התנהגות של "בשי דייגים בשוק", ולא תהיה
לחבר העצמאות להחליט לעשות כווצונו בגד קביעתו של הסדרן. בגלל איזה שהם
מושגים מטושטשים של זכויות הפרט. ואם כל זה בשמע קצת דיקטטורי - אז יש שתי
אפשרויות: או לקבל את זה כך (כמונזן עם זכות ערעור-אך לא זכות עצמית להכרעה) -
או למצוא אידיוט אחר שימלא את התפקיד (וחזור חלילה). הברירה בידיכם.

אנו משתתפים בצערך
של ג'רסינה
במות האם

חדר העיון בכפר הנשיא

לפני זמן לא רב, סודר בכפר הנשיא חדר עיון לילדי בית הספר שלגו שבכפר בלוט ולכל המעוניין, שהיו ע"פ רוב חבריגו הלומדים בחוץ. אוסף הספרים התחיל כספרית מורים והגיע לממדים לא קטנים של כ-1,500 ספרים. התעוררה אז בעיה של בצול הספרים האלה משום שספרו שרצוי שכל אוכלוסיית המשק תוכל להשתמש בהם.

התקיים וכוח: האם לשמור אותם במסגרת ספרית המורים בלבד או לפתוח ספרית עיון לכל דורש. על דעת הכל היה ברור שלספרית עיון דרושים לפחות שלושה תנאים:-

1. אוסף טוב של ספרים - אציקלופדיות טובות וספרי מחקר בכל נושא העולה על הפרק.
2. עיקוב מתמיד אחר שוק הספרים תוך הגדלה בלתי פוסקת של הספרייה.
3. מקום נוח לאכסון המוסד, על מנת לשמש את קהל הקוראים.

פתחבו חדר עיון במקלט מרווח אחד שאף שופץ לצורך זה. הוא שימש אכסניה נוחה לקוראים וללומדים, אך היתה בו תקלה רצינית: המרחק הפיזי וחוסר הקשר עם הספרייה המרכזית של כפר הנשיא. התברר יותר ויותר, שאין אפשרות לשרת את קהל הקוראים כראוי, כאשר הספרים מחולקים בין שני מקומות. נוכחבו גם שפיצול המקומות משמעו פיצול התקציבים, שהשפעתו ביכרת בשתי הספריות. הצעד ההגיוני הבא היה איפוא, אחוד הספריות: קטלוג אחד, תקציב אחד, אחראי אחד ומקום אחד.

הסתבר שלכל השאלות יש פתרון ואילו בענין המיקום התעורר קושי, כי אחוד הספריות משמעו היות יציאה מהמקלט (שהיא גם דרישה של ר. הנסחון) והעברה לבנין המרכזי.

התברר שאין יותר מקום בספרייה ויש להרחיבה על מנת לקלוט את הספרים ואת שולחן פינת המעיינים. ההתרחבות הטבעית נראתה לכונן חדר וייצמן.

אישיית, יש לי הרגשה שכיום, אחרי טפע התעוררות בארץ בשבת ה-25 למדינה ולאחר שגם הר הצופים נידינו, רבים מן הצלומים שם אינם מעניינים עוד.

לגבי אותם חלקים של התערוכה המתמדת שערבם רב כמו ילדותו של וייצמן, ופריטים רבים אחרים, יש לחשוב היכן וכיצד לסדרם. האם ראוי להשאירם שם ולהפוך את המקום לחדר עיון שאולי יבטא יותר את דמותו של ד"ר חיים וייצמן, או להעבירם ממקומם?

אני סבורה שעלינו לשקול את השאלה של שמוס יאה למקום הזה, יחד עם השאלה המעשית של ספרית העיון, אשר במצבה הנוכחי מונחים בה הספרים כאבן שאין לה הופכין, משום שאיט אינו יכול לגשת אליהם. אכסניה זמנית כל-שהיא תזיק, מפני שבמקום לעודד את הקוראים, נאלץ בחלק רב מהפעמיט להשיב את פניהם ריקם.

אחוד הספריות הוא פתרון ראוי, ויפה טעה אחת קודם!

יעל ש.

X X X X X X X X X X X X

ה ש ת ל מ ר ו ת

חברים שחוטבים לצאת ללמודים ארוכים. איטיים או פונקציונליים, בשבת 1974/75 מתבקשים לפנות לוועדת ההסתלמויות. חשוב לעשות זאת בהקדם כדי לאפשר לוועדה לדון בנושא ולהספיק להרשט במועד.

יש להביא את הבקשה גם במקרה שהחבר פנה בעבר.

חברי הועדה: ג'ו ס.
מריון
איזי
ברוך
צפורה

קבלת שבת - ענוי חוויה או צורך?

זה מספר שבועות שיצא לי להיות קרוב להכנות קבלת השבת בקבוצנו. ומתוך כך בזמן לי לשבת עם חברים, אשר התנגדו לעריכת קבלת שבת מטעמים עקרוניים, עם אחרים אשר הצביעו על הסרדה הרבה, שארועים כאלה גורמים-ועם אחראים ישירים למזון ולחדר האוכל, שמשתפים פעולה מאונט-אף על פי שעזרתם ללא דופי. לא פעם שמעתי תלונות על התורבים למיניהם - ועל העומס הרב המוטל על חברים באותו ערב שישי הגורלי.

השאלה שטיקרה אותי תמיד, האם זהו מעוט קולבי, או מעוט גדול, או שרוב חברי כפר הנשיא מקבלים את עריכת קבלת השבת כאונט, כהחלטה שרירותית מהגורמים שמלמעלה - ולמעשה אילו ניתן היה לבטל את הגזירה הזו, הכל היה עובר לסדר היום.

זו למעשה שאלתי הראשונה. מי מחליט? ואיזה רוב החליט? ואם זה מחייב את כל החברים? ענייני סמכות ודמוקרטיה מאד מסובכים בקבוץ. הם היו תמיד מסובכים אצל היהודים. הדומה הקלאסית - היא בתשובה של רב שלמה בן אדרת - אחד מנהיגי הגדולים של יהדות ספרד במאה ה-14.

לשאלה שבשאלה על ידי קהילות לרידה ופרגוסה, איך להגדיר בעיות של הסכמה והתחייבות.

"בכל ענייני הקהילה, אף חלק מהקהילה לא יכול לעשות פעולה על דעתו, מבלי שכל הקהילה מסכימה לכך - כי הקהילה היא כמו שותפות בכל האחריות הקהילתית, ובכל המבויים הקהילתיים. בדרך כלל מקובל שיחיד לא מבטא את דעתו, אבל אם כמה מהקהילה גורסים אחרת-ההשגה בעינה בשארית".

יהודים לטוב ולרע ממשיכים בדרך זו עד היום הזה - באף קהילה אין דרך להגיד לאנשים שהשגה אינה השגה - ואף על פי שהרוב חושבים שאינה באמת כזו-ההשגה בעינה עומדת. זה מראה עד כמה קשה הוא למשול ביהודים.

לכן גם בכפר הנשיא אפשר להגיד כמו הרב שלמה בן אדרת שההשגה נגד קבלת שבת בטארת. אבל מצד שני אם ישנו רוב-הוא אשר-מכריע את הכף.

כלומר, בשארית הבעיה האם ישנו רוב בעד קבלת השבת?

מספר חברים הצביעו על העובדה שהם בעד קבלת שבת כיוון שילדיהם הקטנים מאד אהבים את האווירה ואת החוויה-זו בקורה הראויה דיון. צדמה שמה שזכור לרובנו מהמסורת היהודית-מבוסס על החירות האמוציונאליות-טעבורו עלינו במשפחה בעקר-שבתות ובהגים-ובאווירה המיוחדת שהטביעה את חותמה עד לעצם יום זה. האם יש לגזול את החוויה הזו מילדינו? ואם לא בגזול אותה, האם הקבוץ כולו, המסמל את המשפחה והקהילה, צריך להשתתף בחוויה זו-כלומר מיזוג דורות חוקתי?

השאלה היא האם אנחנו צריכים להגים (על קצה המזלג) את החוויה היהודית (המהולה לפי דרכנו) לילדים ולחברים שלנו? והאם ישנו עקרון בל יעבור אשר מתנגד לזה, מכיון שפעם לפני טנים רבות מרדנו או חזרנו למרוז נגד חוויות אלה שסמלו כאילו הניגרסיה היהודית ולא היהדות הנובה.

אבל עצם היהדות של כל אדם ואדם בנויה על הצורך להזדהות, לרצות בצורה ורלוונטרית להשאר יהודי. כשם שחבר קבוץ בוחר ורלוונטארית להשאר חבר קבוץ - וכשם שאזרח ישראל בוחר ורלוונטארית לחיות במדינת ישראל מוקפת שכנים המאיימים במלחמה.

הבחירה הזו צריכה להורות על ידי חנוך וחוויות הנובעות מעצם קיום היהודי. מתוך שרשרת ארוכה של ארועים וחוויות, ומתוך הרצון להיות שונה ולא להתבולל.

קיום מדינת ישראל, כקיום הקבוץ, מבוססים על האקסיומה להיות שונה. ברגע שרצה להיות כמו האחרים, ורק לפתור את הבעיה הלאומית, מבלי לתת את הדין על הבעיה היהודית-נפסיק להתקיים.

המשך בעמוד 9.

העובדה המצערת היא שהבעיה הלאומית טרם נפתרה על ידי הציונות, היא תהיה פני כמה קטה לפתרון, אם לא נדע למה אנו חייט בארץ הזו, ויותר גרוע מזה שילדינו לא ידעו למה הם חייט בארץ זו.

אולי מטפטים אלה בראיט יומרבייט מאז - ומה הקטרט לקבלת שבת? קבלת שבת מסמלת חרויה אחת בשרשרת הקיוט היהודי - ונוליה לא מבוטלת. להיפך, הטבת תמיד נתהללה על ידי העם היהודי. נבסה להוג אותה בצורתו הצנועה ובהבנתו אנו את הטבת.

אולי יהיה פעם צורך לנהל על כך טיחת חברים, ואף יותר-מזה - אולי מטאל עם, ואז נדע באמת אם קבלת הטבת חטובה או לא לחברים.

ישראל א.

X X X X X X X X X X X

בנינו לבין עצמנו...

אני מאמין של תלמיד

לפני שבועיים ישבתי עם כיתת תלמידי י"ב על דשא בית החנוך ובעוד השמש הכמעט-אביבית חממה את הגופיט קטואי החורף, התיחסנו למפגש שהיה לבני המחזור עם רבה של קרית שמונה, הרב צפניה דרורי. המפגש הראשון בסדרת הרצאות בנושא "זכותנו לארץ" - לבש צורה של שאלות ותשובות ובשוכבו על הדשא בסו החבר"ה להתיחס לבעיית הגבולות ולשאלה האם מדינה יהודית שורה כל המלחמות החוזרות. פתאום התחיל לדבר בער ששכל אח באחת ההפגזות האחרונות ברמת הגולן. הקטבתי בחרדה כי ידעתי שהטרגדיה השפיעה על הבן, אך דבריו באמרו בטקט ובהחלטיות...

"בזמן האחרון השתנו כל הטקפותי על הארץ, על הגבולות ועל מאבקנו כאן. קרו דברים עצובים שבטח השפיעו עלי והתחלתי לחשוב. הגעתי למסקנה שאחי מת כדי שאני אוכל להמשיך להיות כאן. אני רוצה מדינה יהודית, פינה מיוחדת בשבילי ובשביל עמי. איבני מוכן להתיחס להצעה ערבית שאם רק בשוב לגבולות החלוקה של 1947 הם והעולם יתנו לנו את כל הערבויות הבחורות ויחיו אתנו בשלום. איבני מאמין להט, אני רוצה מדינה משלי בגבולות שלא יחבוקו אותה. כך אני רואה את הדברים. עלי להמשיך בדבר שלמעבר נפל אחי."

כך דיבר הצעיר בפשטות, ברצינות ובבהירות שבגעו בי וקרבו דמעות לעיני. לפעמים אני, מורה ורטיק, מרכיז ראש בפני תלמידי, כי יש ביניהם שמטמיעים דברים גדולים.

טורל ט"ו בשבט

למרות הרוח הקרירה שבשנה בחוזקה סביב לבניני מצודת בריה שבהרי כנען היה זה בוקר של תענוג לצאת בשני אוטובוטיט מלאיט בילדים וחברים מכל הגילים, ואחרי הסבר קצר ומאלף מפי טומי ירדני במדרגות ובשביליט עד לחצור הגלילית. מלבד היטוס אחד, כשטלט עליו כתוב "לחצור" הצניע על טבי טביליט בלי אבחנה, ואנחנו הלכנו דווקא בדרך שליטית, הגענו לחצור בקצת למעלה משעתיים. משם פנה חלק גדול מן המטייליט לעבר קברו (לפי המסורת) של חרובי המצגל. בדרך העולה למחצבה בפגשנו עם ילדים בני חצור.

"האם חרובי גר כאן?" שאל אחד החברים. וילד חמוד ענה בלי חיוך: "חרובי לא חי כבר אבל המערה שלו למעלה." שם באמת מצאנו מערה טטופחה וקוטטה בקירות חוץ יפיים וחצר רחבת ידיים בה מעגל גדול שבאמצעו שתי אבנים מוצבות וצורתן רגלייט עזקיות. מסתבר שחרובי היה גדול במידותיו.

אני שותף לעמדתו של עזריה אלון שאומר "אם יש לנו ארץ עלינו להוכיח שהיא שלנו ולטייל בה." איבנו מטייליט מספיק. אם אנחנו המבוגריט נצא גם ילדינו יצאו ויאהבו את בופי הגליל. המשך-בעמוד 10.

המשך- בנינינו לבין עצמנו...פניני לשון ושגיאות דפוס

במאמרי האחרון כתבתי על ארוח ילדי השכנים הקטנים והמפורזים (כלומר לבושי פלמות!) חרץ הגורל והמדפיסה קראה את כתב ידי לא כהלכה ותקתקה "ילדי השכנים המפורזים". ציפיתי לבקור של הורים מרוגזים במשך כל השבוע.

פעם כתב עתונאי "הסכמי העבודה הפכו לגורם חשוב במדיניות הכלכלית". ראה וחשב ועשה איש במחלקת ההדפסה של העתון והדפייע "הסכמי העבודה הפכו לגולט חשוב במדיניות הכלכלית", למחרת היום הוזמן העתונאי לחדר העורך הראשי שאמר: "שר האוצר כמעט ושבר לי את תוף האוזן בצעקותיו בטלפון. חביבי, הרגזת אותו כהוגן! תקבל העלאה במשכורת." כך נבנים עתונאים.

לפני שבוע, בדמה לי, כתב הסדרן בשורה על "התנהגות אבנורמלית". "אוהו" וזוהרתי בלבי "הוא בטח מתכוון אלי". כי אני משוכנע שבאותן השיחות כשהגיעה העת לקטר על הזקנים ומי שהוא שואל את השאלה "למי יש אבנורמלי?" ילדי מיד מזקפים את קומתם ואומרים "לי". אבא שלי משוגע לאללה אבל נורמלי בהחלט. ובכן, אם לא אבנורמלי אז מה? אפשר לומר בלתי נורמלי או, אפילו טוב יותר, "חריג". תארו לכם את השיחה...

- חביבי, בפגשתי אמש עט בחורה חריגית לגמרי.
- מה אתה אומר, אני כשלעצמי לא טובל את הדתיות אם כי אני פעם הכרתי פצצה של דתיה.
- לא אומרים פצצה של דתיה! אפשר להגיד בחורה סקס אפילית, בחורה דינאמית, בחורה אקסטרה, אבל בעברית לא אומרים פצצה של דתיה. בחורה לא מתפוצצת.
- זה מה שאתה חושב, הזאת היא שאבי מדבר עליה רק שמעה את ההצעה שלי ומיד התפוצצה. קבלתי שתי סטירות לחי והיא אמרה לי "אתה בכלל לא פוזקציה בעיני, ג'וקר שכמור. אתה חושב שאט יש לך קונפליקטים נפשיים, קומפלקסים על ההורים שלך ופרוסטציה בבוגע לעבודתך, שאתה יכול להטפל לבחורה דתיה?" ונתנה לי שתי זפטות כאלו, לעולם לא אשכח אותה.
- בחורה על הקפאק, אני אוהב נבות שמדברות עברית כזאת רהוטה... ובכן תהי הסיסמה "עברי דבר עברית - צבר דבר צברית" גר לרגלינו. בי-בי.

אריק

בוכחים: מיכאל כ., רינה כ., איזי, טלמה, אריה ב., קולין, מיכאל ד., יוסי כ., שמואל.

1. אינפורמציה כללית

- (א) מתכננים בבית כביש מגשר בצות יעקב לגשר אריק (בסביבת אלמגור), שיעבור בשטחי המרעה שלבו סמוך לירדן. הכביש יהיה ברוחב של 6 מטר פלוס שוליים. עלינו להודיע על סידורים הדרושים לבנו כדי שלא להפריע לבנו בשימוש השטח לצרכי מרעה.
- (ב) גרשי יועסק ע"י האחוד כעובד ועזית החברה בשכר, וזאת לאחר שהוא גמר את תקופת הפעילות שלו במכסה. האחוד ישלט לגרשי את כל הוצאותיו והמשק יקבל שכר חודשי קבוע. התחייבותנו לאחוד היא שגרשי יעבוד בעבודה זו לפחות שנתיים.
- (ג) יש לבנו הלוואות ממשרד החקלאות שהן מוקפאות עד לשנה הזאת, ז"א, שאנחנו עדיין לא מטלמים ריבית ולא מחזירים תשלומי הקרן שלהם. הסדר זה הושג בשנת 1969 כדי לעזור למשק שלנו בבעיות הפיננסיות. עם גמר תקופת ההקפאה, הוסדר ע"י משרד החקלאות שהלוואות אלה ייהפכו להלוואות לתקופה של 27 שנים בריבית של 4 1/2%. סכום ההלוואות הוא 750.000 ל"י.
- (ד) הוחלט ששמואל יפנה לטובנות היהודית כדי להסדיר את הכביש המוביל לשטחי המושביט בבחלאים והעובר את שטח המטעים שלנו.
- (ה) הוחלט לקיים דיון על אחוד המאזנים של המשק והמפעל בו ישתתפו כל הנוגעים לענין.

2. תכנית מקורות ושימושים מתוקנת

- לאחר שיפור התכנית ע"י המוסדות לאשראי מרוכז, הביא שמואל הצעה מתוקנת בהתאם להחלטתם ובהתאם לאינפורמציה המעודכנת בכלל. מהבנק אנו מקבלים 230.000 ל"י פחות מדרישתנו, אך מצד שני בוטפו מקורות לכספים שלא נלקחו בחשבון בתוכנית. ההצעה החדשה מקצצת בכמה ענפים, והוחלט להודיע לענפים אלה על הקצוצים לעומת התוכנית.
- הבנק ואנשי משרד החקלאות יבקרו אצלנו כדי להוריד השקעות מתוכננות, ובהסכמתנו להעביר את המקורות שישתחררו, להורדת פער הממון של המשק. לפיכך יתכנו עוד שינויים נוספים בתוכנית לאחר ביקורם. באופן כללי אנו נשמור עד כמה שאפשר שהשקעות לא יבוצעו בקצב מהיר יותר מאשר קבלת מקורות להשקעות וזאת כדי שלא להגדיל את תשלומי הריבית והחטבות הכספית.
- בקשר לתוספת בנייה בלולים, הוחלט לקיים דיון בישיבה הבאה של הועדה יחד עם החברים הנוגעים לענין.

3. בעיות תכנון משקי לטרוח ארוך

- (א) כיום מכינים תכנית-אב למשק לכל טעיפי התשתית לבנייה, ז"א רשת הסטמל, הביוב, הכבישים ומדרכות. התכנון מבוצע ע"י המחלקה הטכנית של התנועה עבור משרד השכון. התכנית אינה כוללת תכנון רשת המים בחצר, אך רצוי לשלב תכנון זה מיד בתכנון הכללי של התשתית.
- הוחלט להזמין במחלקה הטכנית את תכנון רשת המים בחצר. בהקשר לכך הוזכר שעלינו לדון עם המוסדות וחב' מקורות בבעיית בריכה לאגירת מי-שתייה, שאינה קיימת אצלנו מאז הפיכת בריכת תל-רומן לבריכה למי-השקיה (לא ראויים לשתייה).

תכנון שכונת הרכס, המדרון המזרחי של המשק (ב)

עבין הפרויקט שרט קיבל את תמיכת האיש המתאים שיסכים לאמץ אותו. יחד עם זאת, הפדרציה ממשיכה לטפל בנושא תוך תקווה שאמנם האיש יימצא. עלינו להחליט אם אנחנו עדיין רוצים להמשיך עם התכנית לבנות באזור זה, ואם כן כדאי להזמין את תכנון השכונה בהקדם. הוחלט להעביר את העבין לדיון בוועדת היישוב.

הרחבת חדר האוכל ושירותיו (ג)

בדונה בעיית הצפיפות בחדר האוכל בשרותי המטבח, וזאת מתוך פרספקטיבה של 2-3 שנים קדימה. בראה לנו שמדאי לתכנון בעוד מועד לקראת המשך גידול האוכלוסיה והרחבה אפשרית של השרותים הב"ל כדי לספק את הצרכים **בעתיד**, ובאותה העת גם לתקן ליקויים שנתגלו בתכנון הקיים.

הוחלט לכנס חברים העוסקים בשטחים השונים של הבנין המרכזי לשם דיון והמלצות ולחזור לדיון בוועדת המשק לאחר קבלת המלצותיהם.

לקראת האספה.1 חברות

פניותיהן של אסתר חצור ורותי ליפטיץ להתקבל לחברות.

.2 מועמדות

בקטוריהן של משפחת שאר ומשפחת פק להתקבל כמועמדים למשק. פרטים על המשפחות הופיעו ב"דברי הכפר" לפני שבוע.